

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobkyně: **T. T. D.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2024, čj. MV-192030-5/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 9. 2024, čj. 55 A 6/2024-61, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná zamítla jako nepřipustné odvolání žalobkyně proti záznamu o usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*správní orgán I. stupně*), kterým konstatoval, že žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nebyla podána osobně v souladu s § 169d odst. 1 téhož zákona. Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované neúspěšně bránila u Krajského soudu v Českých Budějovicích (*krajský soud*).

[2] Žalobkyně (*stěžovatelka*) podala proti zamítavému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejímž obsahem však bylo pouze odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V podaném návrhu uvedla, že nepřiznáním odkladného účinku by stěžovatelce (včetně manžela a dvou nezletilých dětí, kteří jsou držiteli pobytového oprávnění) hrozila nenahraditelná újma, jež by dosahovala intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Rovněž by byl porušen princip ochrany nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy. Stěžovatelka dále uvedla, že proti ní bylo zahájeno řízení o povinnosti opustit území, jež bylo přerušeno do doby nabytí právní moci napadeného rozsudku. Nenahraditelnou újmu jejího případného vycestování stěžovatelka shledává také ve významném narušení řádného vývoje a výchovy svých dětí, které jsou plně integrovány do české společnosti. Vycestováním by se tak narušily blízké

rodinné vazby. Stěžovatelka navíc uvedla, že je to právě ona, kdo převážně pečuje o děti a domácnost.

[3] Podle vyjádření žalované neexistují žádné skutečnosti, které by v této věci svědčily pro přiznání odkladného účinku. Jejím přiznáním by byl popřen samotný účel odkladného účinku, jelikož jej není možné přiznat každému cizinci, který tvrdí zásah do svého soukromého a rodinného života z důvodu nuceného vycestování.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti NSS zjišťuje současné splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) chybějícího rozporu s důležitým veřejným zájmem. NSS přitom dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci nejsou splněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Navrhovatel odkladného účinku má povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy, která mu bude způsobena v případě nepřiznání odkladného účinku (usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32). Tvrzená újma současně musí být dostatečně konkretizována a musí být zřejmé, že je natolik významná, že opravňuje k tomu, aby v navrhovatelově konkrétním případě nebylo pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá, výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25). Popsané požadavky stěžovatelka nesplnila; když zejména není zřejmé, jak by se tvrzené dopady do jejího soukromého a rodinného života projevíly bezprostředně již v důsledku nepřiznání odkladného účinku. Tvrdí-li totiž, že s ní bylo zahájeno řízení o povinnosti opustit území členských států EU, je zjevné, že se jedná o samostatné řízení, v rámci kterého bude moci uplatňovat svoje práva. Skutečnost, že stěžovatelka bude (případně) muset opustit území ČR, proto sama o sobě nezakládá důvod k přiznání odkladného účinku (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 58). Stěžovatelka sice v návrhu uvedla, že by jí nepřiznáním odkladného účinku vznikla újma, neboť má v ČR manžela a dvě děti, kteří disponují pobytoým oprávněním. Tyto důvody však nelze v této fázi řízení považovat již samy o sobě za vážnou újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku.

[6] Podobně poukazuje-li stěžovatelka na to, že v ČR žije více než 15 let, vede zde soukromý život a má dva syny, kteří zde plní povinnou školní docházku, mohly by takové skutečnosti za určitých okolností představovat důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz např. usnesení NSS ze dne 10. 2. 2022, č. j. 3 Azs 412/2021-37, bod 12). K tomu je však třeba tvrdit a osvědčit, že by v důsledku nepřiznání odkladného účinku byl zásadně a přímo narušen její soukromý či rodinný život. Nic takového však neuvádí. Přestože tedy lze chápat, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR a nastalá situace může pro stěžovatelku a její osobní a rodinný život představovat komplikaci, samo o sobě to ještě nemůže být dostatečným důvodem k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť každé takové rozhodnutí je třeba vykládat jako výjimku z pravidla, která musí být dostatečně individuálně odůvodněna.

pokračování

[7] Na okraj NSS uvádí, že postup stěžovatelky, která v podané kasační stížnosti ze dne 14. 10. 2024 odůvodnila pouze svůj návrh na přiznání odkladného účinku, aniž by však obsahovala vlastní odůvodnění kasační stížnosti, je přinejmenším nestandardní. Návrh na přiznání odkladného účinku totiž představuje akcesorický návrh, který se pojí k samotné kasační stížnosti. Je proto obvyklé a logické, když je NSS při rozhodování o odkladném účinku seznámen s argumentací stěžovatelky, týkající se „kmenového řízení“. Tuto informaci však stěžovatelka v nyní posuzované věci NSS neposkytla, takže NSS zatím není známo, v čem vlastně spočívají důvody, pro které navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit. Tento postup, který stěžovatelka zvolila, navíc prodlužuje délku řízení o kasační stížnosti, jelikož NSS musel stěžovatelku samostatným usnesením vyzývat k doplnění kasační stížnosti o její důvody. Rovněž tato okolnost (byť jen nepřímou) příliš nenasvědčuje skutečnému zájmu stěžovatelky o co možná nejrychlejší meritorní rozhodnutí NSS.

[8] S ohledem na shora uvedené okolnosti dospěl NSS k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nejsou splněny. Tímto usnesením soud nepředjímá, jak rozhodne ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2024

Vojtěch Šimíček
předseda senátu